

MOTTO:

„Ach bohové, tato země svata jest
a lidu té země buď sláva i čest!“

LIDOVĀ HRA PĪSMĀKA

FRANTIŠKA VODSEĎĀLKA

NOVĀ KOMEDYJE

O LIBUŠI

A

DĪVČĪ VOJNĚ

V ČECHÁCH

Rekonstrukce původního textu a dramaturgická
úprava pro dnešní jeviště:

prof. dr. Jan Kopecky, DrSc.

HRAJE DIVADELNÍ SOUBOR KRAKONOŠ SKZ
VYSOKÉ NAD JIZEROU K OSLAVĀM 200 LET
OCHOTNICKÉHO DIVADLA

Režie: Pavel HORA

Scénická prof. Jarmila Mařátková
spolupráce: Josef Hejral

Technická Mirek Morávek
spolupráce: Marie Hejralová
Eva Nesvadbová
ing. Josef Hejral
Jan Vaverka ml.

Hudební Mojmír Balling
spolupráce: Jan Hejral

klarinet I. Karel Maryřko

klarinet II. Míla Vodseďálek

lesní roh Jan Bukovjan

fagot Jan Hejral

Děje se v Āechách po smrti Krokově.

Fikury komedyje:

Vopovědník . . . . .

Cery Krokovy tři . . . . .

Páni tři . . . . .

Sedláci tři . . . . .

Panny tři . . . . .

Přemysl . . . . .

Vlasta . . . . .

Ženy dvě . . . . .

Děvečky dvě . . . . .

Blázen . . . . .

Další osoby . . . . .

Āestmír Bláha

Jana Bláhová
Slávka Hubačiková
Lída Blažková

Josef Hejral
Zdeněk Skrbek
Josef Merc

František Vodseďálek
Josef Fučík
Jan Vaverka

Iveta Hásková
Zdena Fučíková
Zorka Bartoňová

Jaromír Vodseďálek

Svatava Hejralová

Slávka Hubačiková
Lída Blažková

Radka Smetanová
Martina Blažková

ing. Milan Truneček

Josef Poloprutský, Josef Vodseďálek, Jan Blažek,
Václav Šulc, Josef Prajzler, Josef Kučera, Mirek
Morávek, Eva Nesvadbová.

NOVĀ KOMEDYJE O LIBUŠI A DÍVČÍ VOJNĚ V ČECHÁCH se po 170 letech vrací do míst svého vzniku. Byla hrána roku 1816 ve Staré Vsi u Vysokého a jejím autorem byl staroveeský soused František Vodseďálek. Žil v letech 1762 – 1843, živil se jako krejčí, švec, příležitostný stavitel a vůbec všeuměl a v druhém desetiletí 19. století napsal řadu her na biblická i světská témata, které tu prováděl k potěšení a povzbuzení těch, kteří jeho texty s chutí prováděli, i těch, kteří se k jeho divadlům z širého okolí s nadšením scházeli.

PODKLADEM HRY, KTEROU DNES VRACÍME JEVIŠTI, je Hájkova „Kronika česká“, jež se od svého objevení roku 1541 postupně stala populárním lidovým čtením o minulosti národa a – řečeno slovy Máchovými – nejkrásnějším českým románem. První část hry přepisuje pro jeviště Hájkovo vyličení příběhu Libuše a Přemysla. Pro druhou část, děje dívčí vojny, našel autor látku v knížce Prokopa Šedivého, sepsané rovněž podle vyprávění Hájkova, která vyšla roku 1792 pod názvem „České Amazonky aneb Dívčí boj v Čechách pod správou rekyne Vlasty“ ve slavné Krameriově České expedici. Vodseďálkovo divadelní zpracování, byť místy přejímá z Hájka a zejména Šedivého doslovně, převádí látku do svérázného systému poetiky lidového divadla, jak se na rozhraní 18. a 19. věku vyhranila v lidovém divadelnictví českého Podkrkonoší.

OBNOVENĀ PODOBA VODSEĎÁLKOVY HRY usiluje zachovat osobité rysy dochovaného rukopisu, jehož nesnadno čitelné a místy porušené znění si vynutilo dramaturgické zásahy. Stalo se tak se zřetelem k tomu, aby nutné úpravy neporušily v ničem podstatné hodnoty, jimiž se lidové divadlo této oblasti představuje jako originální útvar vysoké jevištní citlivosti, který může v dobrém provedení a oddané důvěře v jeho dnes již prokázanou scénickou účinnost promluvit k dnešnímu hledišti, hercům poskytnout potěšení ze hry a divákům radost z pěkného divadla. Tím spíše, že se Vodseďálkova hra tentokrát vrací mezi své, vrací se domů.